

IGOR HOSNE DL

RAPUNZEL

17|5–17|7|2021

hunt kastner

„Dávejte si pozor na to, co jíte,“ zní poučka pro poutníky přecházející hranici mezi fantasí a realitou. Někdy jsou totiž tyto světy smíšené natolik, že je nelze rozeznat. Pohádky, které vyprávíme dětem v sobě obsahují zrcadlo našich vlastních traumat a strachů. Někdy až s ironickým výsměchem potkáváme bytosti z jiných světů v každodennosti a jejich metaforách. Třeba právě Locika: bratři Grimmové nám ji vykreslili jako dívku, kterou čarodějnice Gothel získala do péče a věznila ji ve věži bez dveří a schodů. Locika každý den spouštěla své zlaté vlasy pro svou věznilku, aby k ní mohla vystoupat. Jedné noci k ní začal přicházet také princ, který zaslechl její zpěv. Jejich dostaveníčka netrvala dlouho, jakmile se Gothel vše dozvěděla, tak Locice kadeře ustříhla. Podle jiné verze shodila prince z věže a on upadnuv do trnů vypíchl si oči. Ornament Locičiných plavých vlasů je středem celého příběhu, a je také tím, co z něj prostoupilo do naší každodennosti v ještě strašidelnější formě. Locičin syndrom, respektive trichobezoár, je psychická nemoc spočívající v pojištění vlastních vlasů. Takový ornament kadeří prostupující tělem může být pro člověka smrtelný. Je to podivná shoda okolností, dávejte si tedy pozor na to, co jíte...

Obrazy Igora Hosnedla v sobě spojují podivné ornamentální šmrání v žaludku i dětskou naivitu a naději na happy end – ten však zůstává nejasný. Podobně jako pohádka bratří Grimmů nemá jednoduchý a jasný konec (Locika v některých verzích porodí v zajetí dítě či děti, v jiné se setká s princem a svými slzami mu zrak znovu navrátí, a nakonec skončí v jeho království), tak ani v Hosnedlových obrazech nenacházíme jednoduché rozuzlení. Narativita jeho obrazů vystupuje ze samotných děl a prostupuje instalacemi výstav minulých i budoucích. Příběhy jsou splétané v ornamentu jako kadeře. Tkanivo příběhů tematizoval Vladimír Propp, který v lidových vyprávěních našel 31 základních struktur, Locika by se patrně přimkla k archetypu *ubližení a únosu*. Ačkoli Hosnedl nepracuje s přímou citací literárních předloh, může být způsob poetiky navazování i slepých cest klíčem k rozečtení jeho díla.

Samotné obrazy v sobě tematizují ornament jako abstrakci, je nelineární, místy figurativní a místy čistě intuitivní. Je to příklad podivného, uklizeného chaosu. Princip ornamentu tak není přídavek, či doplněk nějakého celku ve smyslu dekorace, je to princip práce přesahující samotná díla a vážící je k sobě – a svébytně se zrcadlí ve formálním zpracování jednotlivých obrazů. Dílo *Face Powder Tree* si v sobě hýčká linearitu natolik spletenou, že se jí musíme vzdát. Je to paradox zvláštní libosti, která přináší znepokojení. Pohádkový svět velmi syrového hororu se rozplétá na plátně *Pathological Liar: Still Life with Fig*, situaci v temně fialovém oparu – barvě *Campanula rapunculus*? Není to svět plný nebezpečí, ale příjemně hřejivý svět, kde se jen stalo něco podivného. Poutník vstupující na takové místo bude ještě dlouho čekat, než vůbec procitne. Fialové šerky, jež rozkvetly během okultistické seance, jej udržují na prahu snu. A co se stalo s naší pohádkou? Když jednoho dne Locika pohlédla z okna své věže dolů, uviděla oslepeného prince potácet se zahradou. Ani po těch letech nepřivykl slepotě – už si ani nedokázal vzpomenout kde a proč je. Karmínově rudá krev na jeho víčkách nikdy nezmizela. Byl hladový a zesláblý. V horečce usedl na trávu a opřel se zády o kamennou zeď věže. Locika, když jej viděla, spustila své plavé vlasy, které opět nabyly svou původní délku, dolů, aby svého milého znovu shledala. Princ omámený jejich vůní, která mu připomínala cosi jemného, je začal nenasytně hltnat až se spojily s jeho vlastním tělem a prorostly jeho bytostí. A pokud nezemřeli, žijí takto dodnes. (Eva Skopalová)

Igor Hosnedl (*Uherské Hradiště, 1988) ukončil v roce 2013 svá studia na pražské Akademii výtvarných umění, kde studoval v ateliéru kresby u Jitky Svobodové a v ateliéru malby u Vladimíra Skrepla a Jiřího Kovandy. Jeho práce byla součástí samostatných a skupinových výstav v Ribot Gallery (s Verou Kox, kurátor Dominico di Chirico), Milán, 2020; Galerie NoD (solo), Praha, 2019; FAIT Gallery (solo), Brno, 2019; EIGEN+ART Lab (solo), Berlín, 2019; VDIFF, (kurátor Milan Mikuláščík), DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno, 2019; Downs & Ross (solo), New York, 2018; Horizont Gallery (solo), Budapešť, 2018; *After Late for Pro: Office work* (kurátorka Tereza Jindrová), Meetfactory, Praha, 2017; *VOGL* (s Klárou Hosnedlovou, kurátorka Edith Jeřábková), hunt kastner, Praha, 2016; a Galerie Jelení (solo), Nadace a centrum pro současné umění Praha, 2016. V současnosti žije a pracuje v Berlíně se svou ženou Klárou Hosnedlovou, která také v roce 2013 ukončila studia na pražské AVU a se kterou často spolupracuje.

Rádi bychom poděkovali za dlouholetou podporu našeho výstavního programu

Ministerstvu kultury České republiky &

